

naaget den første Forespørgger bestemt opfordrede den ærede Minister til at paavise, hvad Urigtigt, hvad Slet, hvad Strafbart der er i at bruge Ordene: „Den, der kalder sig Konge“, slet ikke hørte, at den ærede Minister kom ind derpaa. Jeg haaber imidlertid, at den ærede Minister vil svare derpaa, naar jeg nu retter den bestemte Opfordring til ham at godtgjøre og klart at bevise, hvorfor denne Yttring er strafbar, utillabelig og usømmelig. Jeg paatager mig ligeoverfor ham at bevise, at den i den Forbindelse, hvori den fremkom, og hvori Enhver af os kan bruge den, er saa langt fra at være usømmelig, at det tværtimod var en loyal Yttring. Enhver, som har været tilstede, da denne Skaaletale blev holdt, veed, at den Vedkommende var besjælet af en saa stærk Loyalitet overfor Hans Majestæt Kongen, at han endog udtalte, at det var en Forbrydelse, at Kongens Skaal endnu ikke var udragt. Han dadlede helt igennem sit Foredrag Indbyderne og Dirigenten, fordi de ikke havde sørget for, at Kongens Skaal var udragt tidligere, eller at et Leve for ham var udragt paa Festspladsen. Naar han i denne Forbindelse, der gik stærkt i kongelig findet Retning, har brugt disse Ord, gad jeg nok set den Minister eller den Dommer, der vilde kunne udfinde, eller den, der turde vedkjende sig, at en saadan Yttring i den Forbindelse var strafbar. Ytringen er erklæret for usømmelig, men Hans Majestæt Kongen overskriver sig i Lovene: „Vi Christian VIII“ (Ratter) „Ja de Herrer kunne mere sig over Lidt — „Vi Christian d. IX., laf Guds Naade Konge til Danmark“, og altsaa kalder han sig Konge; Ingen kan modsigte Rigtigheden heraf. Er det da usømmeligt at sige det? Jeg skal herefter mange Gange sige det, for at det skal godtgjøres, at det ikke er usømmeligt. Det skal godtgjøres med al Loyalitet overfor Hs. Maj. Kongen, at man kan bruge dette Udtryk! Det skal godtgjøres, at den Erklæring fra den Regjering, som her sidder, at det under alle Omstændigheder er usømmeligt at bruge saadanne Udtryk, kan modbevises og modsiges i Ord og Gjerning! Lad os faae at høre, hvori det Usømmelige ligger! Paa Grund af dette formentlig Usømmelige vilde man imidlertid give den Vedkommende en Naadesbevisning, og det var meget interessant at høre den ærede Minister sige, at dette skete efter Paavirkning af Justitsministeren. Det er ogsaa en Kjendsgjerning, som vi maa slaa fast, at det er Justitsministeren, der har ledet den ærede Kirkeminister ind paa den Vej, at lade den Vedkommende slippe saa naadig, at der gives ham en alvorlig Tilrettelse ifødet for at bruge den almindelige Fremgangsmaade, man skylder Enhver, som man paastaar har begaaet noget Strafbart. Jeg paastaar, at man i dette Tilfælde ikke kunde have gjort Noget, der var mindre naadigt, der var mere strengt end det, der er gjort. Skulde Domstolene erklære sig over Sagen, vilde man vel at mærke ikke kunne indskrænke sig til hemmelige Forhør eller Erklæ-

ringer; men naar den ene Part ligesaa vel kunde forsvare og oplyse sin Sag som den anden, og naar det derved blev godtgjort, i hvilken Forbindelse disse Ord kom frem, siger jeg, at den Domstol findes ikke i Danmark, der vil finde denne Yttring strafbar. Derfor paastaar jeg, at det er en falsk Naadesbevisning at ville undtage ham fra den almindelige Rettergangs Undersøgelse, og at dømme ham uhørt paa den skete Maade. Det er en falsk Naade, det er en Naade, som jeg tror, at enhver selvstændig Mand vil frabejde sig. At vi Andre ikke ere afhørte, passer med det Hele. Ikke en Gang den Mand, der var Dirigent haade paa Festspladsen og ved Bordet, er afhørt, og hvorledes kunde vi da vente, at vi skulde høres om Sagen? Jeg kan med stor Sikkerhed erklære for mit Vedkommende, at jeg ikke har hørt disse Udtryk; thi det sagde jeg strax paa Stedet, da Aften derover fremkom fra en Ubeskjendt, som sad ved den anden Ende af Bordet, og som ikke opgav sit Navn. Jeg sagde strax: Den Yttring har jeg ikke hørt, og hvad jeg da sagde, vedkjender jeg mig tilligemed flere. Det er derfor ganske rimeligt, at disse Ord ikke ere fremkomne stærkt eller med særlig Bægt, men ere fremkomne saaledes, at de ere undgaaede ethvert andet Dre end dens, der havde Interesse i at skrive i Avisen og at melde hertil, at det og det Forbryderiske var kommet frem. Den ærede Minister behøvede altsaa ikke Underretning hos os om, hvorvidt denne Yttring var fremkommen. At den er brugt, finder jeg, efter hvad der foreligger, ikke mindste Opfordring til at benægte Muligheden af, men til at afhøre os og flere Andre om, hvorledes vi havde forstaaet den og opfattet Meningen af den, sandt han ikke mindste Anledning. Den ærede Minister ansøgte som en af Grundene for sin Fremgangsmaade, at der overalt i Landet har viist sig Uvillie og Forargelse over denne Sætning. Den ærede Minister maa vel altsaa have tilskrevet samtlige Politimestre i Landet for at faae Underretning om den Forargelse, der har fundet Sted; men jeg tør her sætte mit Bidsnesbyrd imod den ærede Ministers, idet jeg tør sige, at Udtalelsen ingenlunde har vakt Uvillie eller Forargelse rundt om i Landet. Man har læst Beretningen derom — især da den fremkom i Andersens Modstanders Blade — med Forventning om, at, var det virkelig noget Slem, vilde det vise sig senere, men man har ikke strax fundet sig forarget og uvillig stemt, og jeg tror, at min Erfaring med Sensyn til, hvad man overalt i Landet har dømt, kan være lige saa god som den høitærede Ministers. For at undgaa at anstille en kriminel Undersøgelse med Sensyn til Andersen, har man paa den noksom bekjendte Maade fældet Dom, fundet usømmeligt, hvad der ikke var usømmeligt, og derefter dømt ham uden at høre hans Mening om Sagen. Der fremkom dernæst en anden mærkelig Yttring